

activitat, i la prosperitat que el sector va aportar a les viles sureres i rodalia es deixava veure en els àmbits social, cultural i associatiu. La indústria del suro perviu, malgrat que amb menys empreses que en temps passats, i ha d'afrontar reptes nous en un intens mercat internacional. Per tot plegat, per la història, el patrimoni i la cultura entorn de les suredes, i també per l'activitat industrial actual, la UdG, l'Ajuntament de Palafrugell i el Museu del Suro de Catalunya (amb seu a Palafrugell) han creat, en aquesta vila, la Càtedra d'Estudis del Suro. L'objectiu és la recerca sobre el suro a partir d'àmbits diversos (cultura, indústria, història i investigació) i la divulgació d'aquests coneixements a través d'activitats. Per donar-hi més importància, la Càtedra ha instituït els premis de recerca Santiago Zapata, en honor a aquest investigador del món del suro. És una bona notícia que activitats que van marcar la història de molts pobles gironins, com la surera, tinguin un paper destacat en el camp de la recerca i la investigació, i que aquesta iniciativa serveixi també per ajudar a potenciar-ne la indústria actual.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM AUGER

Maria Escobet, muralista | D'un parell d'anys ençà, a Cerdanya, hem vist com algunes parets monocromes es convertien en bonics murals plens de flors acolorides, muntanyes nevades, esquiadors, pagesos treballant al camp o reproduccions de paisatges cerdans. Darrere d'aquests treballs hi trobem Maria Escobet Selga (la Seu d'Urgell, 1985), una cerdana que va

>> Mural pintat per Maria Escobet en una nau de Soriguerola.

estudiar la llicenciatura de publicitat i relacions públiques a la Universitat de Girona i quatre anys d'art gràfic a l'Escola Joso de Barcelona. Treballa per encàrrec, tant de particulars com de l'administració pública, a la Cerdanya, al Bages o al Berguedà.

Els murals estan pintats amb brotxa i corró, i destaquen pel material que utilitza: pintura plàstica o esmalt. Escobet desplega una paleta de colors molt àmplia, des de colors terra fins a pigments ben llampants, segons si fa servir un estil més realista o més fantàstic.

A l'hivern, el temps l'obliga a fer feina a l'interior, així que Escobet es dedica a les xilografies i els gravats en fusta. Ara que ve el bon temps, comencen els nous encàrrecs.

Les veus de les dones cerdanes

L'any 2020 s'inicià la creació d'un banc de memòria per conservar el testimoni de les dones cerdanes i reivindicar el paper que han tingut en l'economia i la societat cerdana. El dia 8 de març d'enguany s'inaugurà el projecte amb el nom «Cerdanya en veu de dona». A cada municipi s'ha col·locat la silueta d'una dona o d'algunes amb un codi QR des del qual es pot accedir a l'entrevista en què la protagonista explica les seves vivències, un testimoni d'una gran riquesa pel que fa a la memòria oral de la dona en el món rural.

Finalment, vint-i-quatre dones representen els disset municipis de la Baixa Cerdanya. La majoria d'elles s'han dedicat al món de la pagesia, però també hi ha una modista, una esquiadora, una farmacèutica i una administrativa municipal, entre d'altres. Totes formen part d'una ruta que podeu trobar a la pàgina web del projecte.

Aquesta iniciativa vetlla per conservar la memòria oral de la comarca i alimentar la memòria col·lectiva.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Un museu de vulcanologia | Enguany ha obert les portes l'Espai Cràter, un centre multidisciplinari, totalment interactiu, per a l'estudi dels volcans, la ciència i la societat. Està ubicat a un punt cèntric d'Olot, al peu del volcà del

Montsacopa, i s'hi expliquen els volcans de la Garrotxa i del món a partir de diversos àmbits i llenguatges expositius. Cal assenyalar que la superfície expositiva està semisoterrada precisament a l'interior d'un volcà, el del Puig del Roser, fet que s'ha aprofitat per fer-hi un gran talús de greda (que és una paret del conjunt expositiu) i, per tant, s'entra a les entranyes d'un volcà, una experiència inèdita. Sobre el museu semisoterrat s'ha format un parc urbà de tres mil metres quadrats, amb gespa i arbres propis de la zona. És interessant constatar que és un edifici sostenible, que no consumeix gens d'energia fòssil, ja que disposa d'energia geotèrmica gràcies a disset pous de cent metres de fondària. L'Espai Cràter es vol erigir en un referent nacional i internacional en l'àmbit de la vulcanologia amb l'ajut del Consell Superior d'Investigacions Científiques, que li permet accedir a l'espai científic més important de tot l'Estat. A més, ha desenvolupat un projecte socioeducatiu amb la UdG i algunes empreses d'educació ambiental, que n'han dissenyat la guia d'activitats educatives. Aquest significatiu projecte ha estat possible gràcies a les aportacions provinents de la Unió Europea, de la Diputació de Girona i de la Generalitat de Catalunya, que en representen el 70 %, i la resta, dels fons municipals olotins. El resultat és que és la mostra de referència en vulcanologia de tot l'Estat.

>> Imatge de l'audiovisual del final del recorregut de l'Espai Cràter, que representa l'erupció del volcà del Croscat.

(Foto: KRIS UBACH)

El camí de Cabrera, un acord entre dues diputacions | Els camins que estan entre dues jurisdiccions sovint són difícils de gestionar, però els ajuntaments de la Vall d'en Bas i de l'Esquirol han signat un conveni per

al manteniment del camí de Cabrera. Dos municipis que pertanyen a dues comarques contigües, la Garrotxa i Osona, i, per tant, a dues diputacions diferents. S'han establert les bases per fer-ne el manteniment, la neteja, la senyalització i cobrir els imprevistos que surtin. És l'únic accés al santuari de Cabrera, un espai molt freqüentat pels amants de la muntanya, a part del veïnat amb cases amb explotacions ramaderes. Satisfer l'interès públic dels convilatans hauria de ser sempre un dels principals reptes municipals, i finalment aquest projecte llargament reivindicat durant dècades és una realitat.

Voluntaris del paisatge | A Tortellà van fer les jornades «Voluntaris del Paisatge», que tenen com a objectiu que cadascú es responsabilitzi de les necessitats del territori i del poc respecte que de vegades se li té, fet que cal revertir al més aviat possible. En aquestes jornades es netegen marges, camins i traçats fluvials; s'hi eliminen els residus, que poden ser des de runes d'obra fins a plàstics o altres materials que no siguin biodegradables. També es fa un control del sotabosc i es retiren branques que han caigut, plantes invasores i tot el que els tècnics aconsellen treure de l'entorn. Finalment, es fa una classificació del material que ha obtingut aquest grup de persones altruistes.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Homenatges fets i per fer | La Casa de Cultura de Girona va obrir, a l'abril, una exposició al fotògraf de premsa Pablo García Cortés, *Pablito*. La mostra en recull una selecció d'imatges que són retrats de la vida quotidiana —i nocturna— dels anys seixanta i setanta, tant a Girona com als punts de lleure de la costa. A Narcís Jordi-Aragó, un altre personatge directament relacionat amb la premsa gironina, se li ha dedicat la plaça entre l'inici de la pujada de les Pedreres i el pany de muralla de darrere el jardí de la Infància. I queda per dedicar un homenatge pòstum a un altre fenomen

del periodisme gironí: el periodista, dibuixant i fotògraf Jordi Soler, que morí el febrer passat. Mereix, igualment, el seu nom —i ho reivindicuem des d'aquí— en algun carrer o plaça d'aquesta ciutat, a la qual va dedicar tants milers d'hores de feina, de sàtira i d'anecdota. Estaria bé, per exemple, dedicar-li el carrer del Porvenir —una paraula que no és al diccionari—, que, tot i ser cèntric, de *porvenir* no en té gens, en vista del seu estat d'abandonament. A Jordi Soler li hauria fet gràcia. La Universitat de Girona (UdG) ha nomenat Narcís Comadira doctor *honoris causa* per tota la seva creació artística i literària. I, sense moure'ns de la UdG, la doctora Mariàngela Villalonga hi va pronunciar, el 4 d'abril, la classe magistral amb què va cloure la seva llarga etapa com a docent en el camp de la llengua i la cultura llatines. Aquell mateix dia, a la Catedral, va rebre sepultura el bisbe Francesc Pardo, que va morir el dijous 31 de març després d'una malaltia que l'havia retingut a l'hospital des de la seva tornada de la visita *ad limina* al papa. La Setmana Santa a la ciutat ha recuperat la processó després de dos anys de pandèmia, però tots els participants eren ben conscients de l'absència del bisbe. La seva activitat al capdavant de la diòcesi s'ha reflectit en alguns mitjans de manera massa superficial i protocol·lària, obviant, per exemple, la seva labor al capdavant de Catalunya Sacra per promoure el patrimoni cultural i artístic de l'Església a Girona.

Equipaments nous | La nova Clínica Girona, a l'entrada sud de la ciutat, ha estat qualificada de *modèlica* per algunes autoritats mèdiques amb qui n'hem parlat. Esperem que la facilitat per accedir-hi —aparcaments, autobusos...— estigui a l'altura del nou centre. I esperem també que es desencalli aviat —així semblava indicar-ho la posició de la majoria de partits del consistori gironí en el ple del mes d'abril— el nou Hospital Trueta, al costat del de Santa Caterina. Sembla que alguna masia bicentenària quedarà afectada pel projecte. Seria assenyat tenir en compte aquest «petit» detall.

A Santa Eugènia, una altra masia, Can Burrassó, es reformarà de dalt a baix per fer-hi la comissaria del barri. De fet, només se'n conservarà la façana, la qual cosa ja ha generat polèmica

>> Ofrena floral a la tomba del bisbe Francesc, al passadís central de la Catedral.

entre els grups municipals. I al costat, a Salt, hi ha un moviment important que reclama la fi de la segregació escolar per evitar que els alumnes fills de famílies novingudes quedin endarrerits respecte dels saltencs «de tota la vida».

Eufòries primaverals | En escriure això, no se sap encara si caurà o no l'espasa de Dàmocles que penja cada any sobre el Temps de Flors, aquesta vegada en forma d'amenaça de vaga dels serveis de neteja. Com que la pandèmia tendeix a remetre i la gent rep amb més ganes que mai l'eufòria inherent al bon temps —l'èxit de la desena edició del Festival Strenes i del Festival del Circ ho confirma—, sembla com si el món s'hagués d'acabar: els carrers van plens, l'AP-7 vessa de vehicles des que se'n van treure els peatges, i ja més de quatre afirmen que els tornarien a pagar gustosament per no haver de trobar-se amb la densitat de cotxes i camions que en fan una via perillosa. I tot aquest formiguer queda enfosquit pel conflicte d'Ucraïna, les